

Joh 16:16-22 (egen översättning)

¹⁶"Ett litet, och ni kommer inte längre se mig. Och återigen ett litet, så kommer ni att erfara mig hos er."

¹⁷Några av hans lärjungar sa då till varandra: "Vad menar han med det här som han säger till oss; 'Ett litet, och ni ser mig inte, och återigen ett litet, och ni kommer att erfara mig hos er'; samt 'eftersom jag går bort till Fadern'?"

¹⁸Sedan så sa dem: "Vad är detta 'litet'?" Vi har inte förstått vad han pratar om!"

¹⁹Jesus insåg då att de ville fråga honom, och han sa till dem: "Beträffande det här som ni överlägger med varandra, på grund av att jag sa: 'Ett litet, och ni ser mig inte, och återigen ett litet, och ni kommer att erfara mig hos er' —;

²⁰utan tvekan säger jag er att ni kommer att gråta, och ni kommer att beklaga er.

Till skillnad från en värld som kommer att glädjas — kommer ni att fyllas med sorg.

Men er sorg kommer att förvandlas i glädje — ²¹såsom en kvinna upplever smärta när hon föder, då tiden anlant för det — till skillnad från när hon har fött barnet;

hon kommer inte längre ihåg lidandet på grund av glädjen, därför att en människa har fötts in i världen.

²²Också ni upplever visserligen lidande nu — men i motsats, så kommer jag återigen att erfara mig hos er —

och för er kommer hjärtat att glädjas, och glädjen tar ingen bort från er."

Lärjungarnas frågor är befogade. Ett "litet" vad? Vadå "ett litet"? Har vi förstått vad Jesus egentligen pratar om? Bibel 2000 försöker förtydliga Johannesevangeliets medvetna luddighet bland annat genom att översätta "ett litet" till "en liten stund", men sanningen är att det inte är vad som egentligen står. Jesus säger enligt grekiskan egentligen bara "ett litet", eller "en liten". Sen kan det betyda bland annat ett litet tag, ett litet avstånd eller en liten formaktig förändring. Så vad Jesus alltså verkar mena med "ett litet" är snarare ett par små förändringar av *olika* slag. Förändringar som han ger ledtrådar till i det han säger. Såsom jag ser det är det som Jesus försöker ge ledtrådar till, svaret på frågan: Vad är det för "litet" som egentligen sker i och med honom, och som kan ske genom vår tro på honom? Denna fråga kommer vi att återkomma till.

Vi har idag genom att minnas Arne påmints om hur döden är en del av livet. Vilket jag ser en koppling till i något annat som hände nu i veckan. I torsdags när vi hade sopplunch här i kyrkan, så hade vi en fantastisk artist som spelade musik för oss efter soppan på lunchkonserten. Min kollega Magnus från Farsta församling kollade då med mig om jag ville sköta ljudet, med argumentet att jag ju spelade lite gitarr, såsom artisten skulle göra för oss, och att jag därför skulle vara bra med ljudmixern. Magnus använde då skämtsamt uttrycket inför artisten, som då stod bredvid när Magnus skämtade: ”Peter, han kan mixa som Avicii”... ”eller näe... inte riktigt så bra kanske...”. Så skrattade vi. Alltså mixa, som i att vara DJ, eller Disc-Jockey, såsom vi ibland kan få vara här i församlingen genom OAS-grupperna, för att kontrollera ljudet på mikrofoner. Även Avicii var alltså DJ.

Det känns så märkligt, nu i efterhand. Även om vi inte vet så mycket om vem Avicii är, eller om vi uppskattar hans musik eller inte, så var han uppskattad av väldigt många människor. Han gav glädje åt väldigt många människor. När jag sedan på fredagen läste i tidningen att han var död, blev jag chockad och drabbades av en viss sorg. Frågan som direkt slog mig var ”hur kan han, som är så ung, plötsligt vara borta?”. Jag mindes strax därefter detta skämt som Magnus, min kollega hade dragit vid sopplunchen, och upplevde en känsla av överklighet. Det var så självklart för Magnus att skoja med mig om just Avicii ena dagen, och nästa dag hade det plötsligt kanske inte varit så självklart alls. Avicii, eller Tim, blev 28 år. Må så hans själ, hans familj och alla de som sörjer finna tröst och frid i Guds kärleksfulla famn.

Jag kan i relation till detta inte undvika att tänka på hur lärjungarna kände sig när Jesus pratar om det han gör. Vissa lärjungar kanske fastnar på vad Jesus egentligen menar med ordet ”litet”. Men vissa kanske snarare anar att Jesus pratar om tid, och att Jesus kommer att försvinna från dem. Vissa av dem kanske fastnar på att Jesus ska ”gå bort” till Fadern — ”gå bort”, vilket precis som på svenska, även på grekiska kan vara ett annat sätt att uttrycka ”att dö”. Jag undrar om lärjungarna kanske tänkte ungefär så här:

’Vadå, så Jesus ska dö?! Han är ju knappt 30 år. Hans verk måste ju fortsätta. Se på allt han gjort, och det som sker runtomkring honom, den glädje som han sprider, det hopp som han ger, och alla de under som får ske genom honom i Guds kraft. Varför skulle han dö? Varför pratar han ens så? Har han gett upp? Borde vi också ge upp? Vi har uppenbarligen inte förstått vad han pratar om, eftersom det är så fullkomligt oförståeligt

att han ska dö. Han måste mena något annat. Och vad menar sedan Jesus ens med att han kommer att återvända i sin erfarenhet till oss?

Ovissheten och rädslan för Jesu död verkar då infinna sig hos lärjungarna redan innan han har dött, och orsakar förtvivlan och lidande hos dem. Jesus förstod att deras lidande behövde ett svar. Ett svar av tröst och hopp.

Har du någon gång känt ett behov av svar på ditt lidande? Ett svar av tröst och hopp?

Det har jag. Många gånger. Sällan söker åtminstone jag då svaren i det lilla, utan i det stora. Helst vill jag ha svar på allt. Gärna på en gång. Ju värre mitt lidande är, desto mer otålig kan jag vara.

Kanske kan det även spegla något om hur lärjungarna kände sig. För ordet "lärjungarna" syftar inte bara på Jesu lärjungar under Jesu liv på jorden. Utan minst lika mycket på Johannesevangeliets författares församling — och på oss. I lidande så vill vi ibland ha svar som vi inte kan få. Vi kan vilja ha mer visshet än vad som är rimligt. Sen finns det kanske mer måttliga människor än jag — och människor hanterar givetvis lidande på olika sätt.

Men jag tänker nu ifall svaren kanske mer sällan finns i det stora, och kanske oftare i det lilla. Det som bara är en liten bit bort. Bara en liten stund bort. Och bara i en litet förändrad form än vad vi kanske är vana vid.

Jesus enligt Johannes ord som vi läst idag verkar antyda detta. Inte bara till sina lärjungar för 2000 år sedan, men även till oss. För jag anar att Jesus verkar känna till att vi känner sorg och saknad. Och att vi kanske också känner en längtan efter en storslaget och konkret räddning, i det att vi ibland lider, känner sorg och förtvivlan. Kanske att vi kan ta till drastiska medel för att ta oss ur lidandet. Eller kanske kan vi bli mer passiva. Kanske att vi inte gör någonting alls. Kanske att vi har ett hopp, eller kanske inte. Kanske att vi har någon eller något som ger oss tröst, eller kanske inte. Kanske att vi kan känna viss glädje, mycket glädje eller också ingen glädje.

Men såsom jag tolkar Jesu ord här i Johannes, består trösten och glädjen möjligen inte utav det storslagna som många verkar hoppas på, eller förväntat sig. För möjligen handlar det inte om att Jesus i sin fysiska kropp kommer tillbaka och löser alla stora eller små problem åt oss. Möjligen bör vi därför inte heller sätta allt vårt hopp till att Jesus kommer att komma tillbaka precis just nu. Möjligen menar Jesus här snarare att vi ska

sätta vårt hopp och vår riktning till något annat, som redan är här, men som samtidigt inte är åtskilt från honom eller från Gud.

Men vad är då detta andra? Vad är det för "litet" som egentligen sker i och med Jesus Kristus tillblivelse, gärning, död och uppståndelse, och som kan ske genom vår tro på Jesus?

Detta "lilla" som sker, tror jag handlar om fysiskt avstånd, det handlar om vår uppfattning om tid och det handlar om vår förståelse av form. Det handlar om att justera sin verklighetsuppfattning. Inte mycket, utan lite. Om vi gör det, menar Jesus att vi kommer att få ta del av hjärtats glädje. Inte bara hjärtat i oss, men även i Kristus, som lever i oss genom sin Ande. För han hade utlovat oss hjälparen. I Johannes kapitel 19–20 skildras sedan när Jesus dör, och han uppstår för att ge oss den heliga Anden. Hjälparen. Han återvänder alltså till oss genom att uppstå, och sedan genom sin Ande — för att kunna ge oss sig själv och sin kraft i en ny form, eller skepnad, att finnas i våra hjärtan för alltid, med sitt hjärta. Så fysiskt nära, kommer han alltid att vara oss. Tiden blir inte lika viktig, eftersom Anden är här och nu genom Guds kraft, i evighet. När Jesus uppstår, bemyndigar han oss även att kunna förlåta, och att binda. Att kunna välja det goda, och det onda. Att kunna göra det som är rätt, fel och allt däremellan. För att leva genom Anden, är att leva genom det goda av vår egen fria vilja. Att låta Gud leva genom oss i Kristus.

Att överlämna oss för varandra, dela med oss till varandra, och leva i gemenskap av kärlek — är därför också att överlämna sig, dela med sig och leva i kärleksgemenskap med Gud. Vad Jesus alltså säger, är att det finns mer än bara det vi ser på ytan.

Om vi inte skulle vara övertygade om det, eller åtminstone anade det, eller sökte efter det ... hade vi då idag suttit här? Jag tror inte det. Vad Jesus talar om till oss att överväga är varken något drastiskt, eller något passivt. Utan bara att förstå världen lite annorlunda än vad den såg ut som innan, eller som vi kan ha uppfattat den. Annars kommer vi kanske istället att fastna i vad ordet "litet" kan innebära, såsom hans lärjungar gjorde, eller bara ge upp inför faktumet att "vi förstår inte någonting!" när saker blir svåra.

Det handlar om att vidga sina vyer. Att våga erkänna för sig själv och andra att vi inte bara tror på det vi ser framför oss, utan också på den gudomliga godhet som finns inneboende i varje människas hjärta — och som kan fylla tomrummen emellan oss av den godhet som får ske genom Guds Ande i oss. Detta som gör varje människa oändligt

mycket värd. Helt fränkopplat från det som världen ibland värderar människor genom. Status, välstånd, relationer, ålder, intelligens, karriär, utbildning och så vidare. Vi bör veta, att detta är fullkomligt irrelevant för en människas värde. Vad Jesus säger, är att vår glädje inte är något väsentligt åtskilt från Guds glädje — för han säger att vår glädje och Guds sammanbinds genom helig Ande. Likaså lever Gud med oss, sörjer med oss, gråter med oss och finns i våra hjärtan, såsom vi alltid kommer att finnas i Guds.

I Jesu liknelse om en kvinna som föder barn, och därigenom upplever smärta, försöker Jesus visa vari trösten också kan ligga. Vari glädjen kan ligga. För när vi upplever smärta, sorg och förtvivlan kan en annan människas enkla varande och närhet lyfta oss till glädje. Såsom i det lilla barnet, som gör allt lidande som bortblåst. Att vi inte behöver vara ensamma. Att vi tar hand om varandra. Att vi ger varandra närhet. För genom varandras närhet, kan vi också erfara Guds närhet. Och genom varandras glädje, kan vi också erfara Guds glädje. Allra mest när vi inte vänder oss bort från den vi tror är svag eller liten. För att Gud finns i det allra minsta — då den störste blir den minste, och den minste blir det störste i Guds rike. Att leta efter Gud bara i det storslagna, kommer alltför ofta att vilseleda oss. Att söka efter Gud i det lilla, kommer däremot att leda oss rätt. Detta är Gud, som evangeliet vittnar om, och vill att vi ska vittna om, genom att i glädje låta oss förvandlas av Guds Sannings Ande.

Låt därför din obrytbara relation med Gud göra skillnad i hur du ser på världen, så kommer du att få ta del av samma glädje som Guds — som inget lidande någonsin kommer att ta bort från dig. I tro — i Kristus, är Gud i dig genom sin hjälpare – sin Ande – för evigt.

Johannes 14:19–22

¹⁹Ännu en kort tid, sedan ser världen mig inte längre, men ni skall se mig, eftersom jag lever och ni kommer att leva. ²⁰Den dagen skall ni förstå att jag är i min Fader och ni i mig och jag i er. ²¹Den som har mina bud och håller dem, denne älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska denne, och visa mig för denne.”

Amen